

Arrêt

**n°298 130 du 4 décembre 2023
dans l'affaire X / VII**

En cause : X

**Ayant élu domicile : au cabinet de Maître B. SOENEN
 Vaderlandstraat 32
 9000 GENT**

contre:

l'Etat belge, représenté par la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration

LE PRÉSIDENT F.F. DE LA VIIE CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 17 avril 2023, par X, qui déclare être de nationalité sénégalaise, tendant à la suspension et l'annulation de l'ordre de quitter le territoire, pris le 16 décembre 2022.

Vu le titre 1er bis, chapitre 2, section IV, sous-section 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, (dites ci-après : la Loi).

Vu la note d'observation et le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 25 août 2023 convoquant les parties à l'audience du 26 septembre 2023.

Entendu, en son rapport, C. DE WREEDE, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me A. HAEGEMAN *loco* Me B. SOENEN, avocat, qui comparaît pour la partie requérante, et Me M. ELJASZUK *loco* Me E. DERRIKS, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause.

1.1. La requérante a déclaré être arrivée sur le territoire, le 11 janvier 2016.

1.2. Le même jour, elle a introduit une demande de protection internationale, laquelle n'a pas eu d'issue positive. Le 27 juillet 2017, la partie défenderesse a pris un ordre de quitter le territoire – demandeur d'asile à l'encontre de la requérante.

1.3. Par courrier daté du 16 septembre 2016, elle a introduit une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9ter de la Loi. Suite à un arrêt d'annulation du Conseil, le 16 décembre 2022, la partie défenderesse a pris une nouvelle décision déclarant non fondé cette demande.

1.4. Le même jour, la partie défenderesse a pris à l'encontre de la requérante un ordre de quitter le

territoire (annexe 13) , il s'agit de l'acte attaqué qui est motivé comme suit :

«

MOTIF DE LA DECISION :

[...]

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

[...]

- o *En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :*

L'intéressée n'est pas en possession d'un visa valable.

[...]

Dans le cadre de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 " Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné." la situation a été évaluée lors de la prise de cet ordre de quitter le territoire. Cette évaluation est basée sur tous les éléments actuellement dans le dossier :

1. *Unité familiale : pas de preuve de liens effectifs et durables*
2. *Intérêt de l'enfant : pas d'enfant repris au dossier*
3. *Santé : l'avis médical du 16.12.2022 stipule qu'il n'y a pas de contre-indication à un retour au pays d'origine »*

2. Exposé du moyen d'annulation.

2.1. La partie requérante prend un unique moyen libellé comme suit : «*schending van het artikel 1, °6 van de Vreemdelingenwet ; - Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ; - Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ; - Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; - Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; - Schending van het artikel 8 EVRM ; - Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie; - Schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel ;*»

2.2. Elle développe ses arguments de la manière suivante : « *De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering. Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt: "6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;"*

4.2. *Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw. Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven." Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."*

4.3. *Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsplicht eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De verzoeker verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022 : Wanneer verweerster een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer Verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het*

bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942) Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

4.4. AANGAANDE DE MEDISCHE SITUATIE:

Het artikel 74/13 Vw stelt uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerster stelt enkel in de bestreden beslissing zeer summier het volgende over de gezondheidstoestand van verzoekster: *Santé: l'avis médical du 16.12.2022 stipule qu'il n'y a pas de contre-indication à un retour au pays d'origine.* Gezondheid : het medisch advies van 16.12.2022 stelt niet dat er een contra-indicatie is om terug te keren naar het land van herkomst. Er is echter in de bestreden beslissing, geen motivering terug te vinden waarom en hoe mevrouw in haar huidige precare medisch toestand kan terugkeren naar haar land van herkomst. Er wordt geen enkele melding gemaakt van de kwetsbare situatie van verzoekster of enige verwijzing naar haar persoonlijke omstandigheden.

Zo heeft verzoekster [S. S.] verschillende medische problemen. Zij wordt opgevolgd door een cardioloog, neuroloog, gaat elke week naar de kinesist en moet tweewekelijks bloed laten afnemen omdat zij medicatie neemt voor haar hartproblemen. Dat er in de beslissing enkel in het algemeen wordt verwezen naar het feit er geen contra-indicatie is terug te vinden in het medisch advies van 16.12.2022.

Dat verweerster op geen enkele manier motiveert op welke manier verzoekster haar medische zorgen kan blijven genieten. Verzoekster legt volgende medische documenten voor. (zie stuk)

4.5.AANGAANDE HET PRIVE-LEVEN

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende: “De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.” Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren. Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017). In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015) Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- privé-leven motiveert. Dat ze enkel verwijst naar het feit dat zowel verzoekster het voorwerp uitmaken van een BGV en zij in België geen duurzame affectieve banden heeft. a) Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen¹ of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet. Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip “privéleven” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.³ Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Dat zij het recht heeft op een menswaardig bestaan, samen. Dat de verweerster aldus niet ingegaan is op het werkelijke privéleven. Zij woont in xxx Deinze en bouwde daar sinds 2016 een leven op tijdens haar wettig verblijf. Dat zij thans al bijna 7 jaar in België woont en zij in een langdurige medische regularisatieprocedure 9ter zat.

Dat verzoekster tijdens haar wettig verblijf geïntegreerd is en thans ook een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis Vw zal indienen. Dat dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven in België ten aanzien van het leven in Senegal. Uit beslissing van de verweerder blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar die bovenstaande situaties en de (medische) toestand van verzoekster in het land van herkomst.

BESLUITEND

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt. Nochtans heeft de verweerder evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerder heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn. De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

3. Discussion.

3.1. Sur le moyen unique pris, le Conseil rappelle qu'aux termes de l'article 7, alinéa 1er, de la Loi « *Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé : 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2* ».

Le Conseil rappelle également qu'un ordre de quitter le territoire, délivré sur la base de l'article 7 de la Loi, est une mesure de police par laquelle l'autorité administrative ne fait que constater une situation visée par cette disposition pour en tirer les conséquences de droit.

Le Conseil rappelle enfin que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Quant à ce contrôle, le Conseil rappelle en outre que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cf. dans le même sens: C.E., 6 juil. 2005, n°147.344; C.E., 7 déc. 2001, n°101.624).

3.2. En l'espèce, le Conseil observe que l'acte litigieux est fondé à suffisance en fait et en droit sur le motif suivant : « *Article 7, alinéa (sic), de la loi: • 1 ° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2, de la loi. L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable* », lequel ne fait l'objet d'aucune critique concrète en termes de requête.

3.3. Relativement à l'argumentation fondée sur l'article 74/13 de la Loi qui reproche à la partie défenderesse de ne pas avoir motivé de quelle manière la requérante peut continuer à bénéficier des soins requis par son état de santé au pays d'origine, le Conseil estime qu'elle ne peut être reçue.

Le Conseil constate en effet que la partie défenderesse a rejeté, le 16 juin 2022 la demande d'autorisation de séjour médicale de la requérante dans une décision estimant que les médicaments et soins requis étaient disponibles et accessibles au pays d'origine. L'acte attaqué subséquent a été pris le même jour. Dès lors, la partie défenderesse a pu à bon droit motiver : « *3.Santé : l'avis médical du 16.12.2022 stipule qu'il n'y a pas de contre-indication à un retour au pays d'origine* ».

Enfin, le Conseil rappelle que dans le cadre de son contrôle de légalité, il ne peut avoir égard aux documents qui sont déposés postérieurement à la prise de l'acte attaqué. Dès lors, la pièce annexée au recours doit être écartée des débats. Le Conseil ajoute qu'une partie de celles-ci sont en outre illisibles.

Quant à la vie privée de la requérante sur le territoire, le Conseil précise à titre liminaire, qu'elle ne doit pas faire l'objet d'un d'examen dans le cadre de l'article 74/13 de la Loi. S'agissant de l'article 8 de la CEDH, et la vie privée de la requérante en Belgique, force est de constater qu'elle n'est nullement explicitée et étayée et doit donc être déclarée inexistante.

3.5. Le moyen unique pris n'est pas fondé.

4. Débats succincts

4.1. Le recours en annulation ne nécessitant que des débats succincts, il est fait application de l'article 36 de l'arrêté royal du 21 décembre 2006 fixant la procédure devant le Conseil du Contentieux des Etrangers.

4.2. Le Conseil étant en mesure de se prononcer directement sur le recours en annulation, il n'y a plus lieu de statuer sur la demande de suspension.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article unique.

La requête en suspension et annulation est rejetée.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le quatre décembre deux mille vingt-trois par :

Mme C. DE WREEDE, président f.f., juge au contentieux des étrangers,

Mme S. DANDOUY, greffier assumé,

Le greffier,

Le président,

S. DANDOUY

C. DE WREEDE